

מסמכים מהמאה ה-19: תאור צליבתו של ישו - והסבר כיצד הופך התאור את הילד המאזין לאנטישמי

1

ואז נקרעו בגדיו [של ישו] מעליו, שדבוקים היו בפצעי העינוי שנפתחו מחדש, וכך נתגלה קבל עם גופו המשוסע והדומם... כעת הועלה על הצלב; זרועות ורגליים נקבעו ונקשרו בכוח ומסמרים כעובי האצבע הוחדרו אל תוך העץ בפטיש, דרך הידיים והרגליים, דרך רקמת העצבים, העורקים והעצמות. הדם ניתז בפראות... כך הוא תלוי מתוח על הצלב, ארבעה פצעים פתוחים, חשופים לאור ולשמש הלוהטת של פלסטינה.

דרשה שמתארת את צליבתו של ישו, המאה ה-19, גרמניה

2

השנאה והסלידה מטופטפות אל לב הילד בעוד הוא פעוט... מספרים לו סיפורי זוועה על מציצה ועל עלילת דם... סבתא חביבה מוליכה את נכדה אל אבן היהודים בהל (במישור ה-Inn) ומצביעה לעבר הפנים האכזריות, כך שהקטן נתקף במורא, וכבר אינו יכול להשתחרר מתמונת הזוועה... מעוותים את פניהם של היהודים עד אשר חייבים לעורר ספקות בלב, על היות היהודים בני אדם... ב-karfreitag, יום הצליבה של ישו, מתפללים תפילה על ה-Perfidi Juden [היהודים הבוגדניים]. מה חושב לו הכומר, במיוחד החסוד, בקוראו דברים כאלה? הוא בוודאי חושב, והוא חייב לחשוב כך, שהכנסיה עצמה, בפיוטיה, סולדת מן היהודי כ-perfidia gens [שבט בוגדני], וכך האיש החסיד שלנו הופך nolens volens [מרצונו או שלא מרצונו] לאנטישמי.

ד"ר שויפף, איש הכנסיה הקתולית, וינה, 1896

מתוך צבי בכרך, מן הצלב אל צלב הקרס (ספריית פועלים, 1981), ע' 27-29